

121. Skön Anna.

Där bod-de sju rö-va-re allt ut - i en skog e mellan
de ber- gen så hö - ga, de rö - va' en jung-fru så
dä-je- lig och fin, på jor-den fanns in-te hen-nes li - ke.

2. Sen kom där en främmande man i
vårt land,
Han ville den jungfrun förlova.
Han tog henne med sig till konungens
gård
Och gjorde henne till sin förstinna.
3. Och när hon hade varit där i åtta
runda år,
Sju söner hade hon då framburit,
Men när som det led intill det nionde
år.
Då ville han från henne sig skilja.
4. Och konungen han talte till skön
Anna alltså.
Skön Anna det mände han väl kalla:
»Vad vill du nu giva min unga brud
i dag,
Om du hennes vänskap skall vinna?»
5. »Och henne vill jag giva mina gamla
skor.
De äro alltför goda till att slita.
Och så vill jag giva henne mina sö-
ner sju,
Dem jag så tungt haver burit.»
6. Och konungen han talte till skön
Anna alltså.
Skön Anna det mände han väl kalla:
»Och vill du nu giva henne ditt röda
gullskrin,
Som står uti jungfruneburen?»
7. »Ack nej, ack nej, det kan ej få,
Det kan jag ju visserlig ej göra,
För det har jag haft alltsen jag var
barn.
Alltsen jag från landet blev bortrövad.»
8. Skön Anna hon gångar åt brudesalen
in,
Hennes tårar de runno så strida,
Och före henne gick hennes söner sju,
De var klädda i skarlakan röda.
Förutan guld och skrud.»
9. Sen' tager hon av sig halsbandet sitt,
Hon tager av sig guldringar fina,
Så giver hon det allt till den unga
brud,
Och önskar henne lycka till att slita.
10. Och bruden hon tager av sig gull-
ringar fin,
Hon tager av sig gullkronan röda
Så giver hon det till systemen sin —
De voro ju systrar de båda!
11. »Spännen nu för både hästar och
vagn
Och alla de körsvenner fina,
Och kören mig hem till min faders
gård igen
Och bebåda honom stor glädje!»